

78. Jiráskův Hronov 1. - 9. srpna 2008

6

Nostalgie rozpadu a chvála nejistot

Před pár dny v Brně definitivně skončilo dvacáté století, jak mi se smutkem v oku sdělil jeden dlouholetý kamarád. Po mnoha a mnoha letech zavřela své dveře restaurace U Čápa. Nebyl to podnik valně úrovně, pivo v něm bylo nedobré, věčně zakouřeno, záclony zažloutlé. Zmíněná zanedbatelná negativa však vysoce překonávaly kvality jiné. Hospoda U Čápa se nacházela hned vedle brněnské Filozofické fakulty, kousek od místní porodnice. V tomto restauračním zařízení se scházela rozmanitá

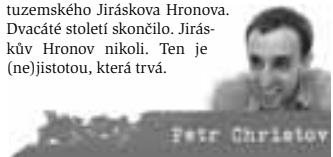
společnost. U jednoho stolu zde pravidelně sedávali dělníci, recidivisté, revizori, filozofové, básníci, profesori, lékaři. Význační pedagogové zde občas zapisovali studentům zápočty, novopečení tatínkové zde zapíjeli své nedaleko se rodící ratolesti. Hospoda U Čápa byla skrytě postmoderní jistotou, která přetrvala mnohá úskalí otevřené postmoderní doby. Nyní však projde rekonstrukcí a přerodí se na sport bar. Jistoty berou za své, ozvuky minulosti slábnou.

Člověk ve společnosti hledá své jistoty, bezpečné záchytné body, pevné ostrůvky minulosti v rozbouřené přítomnosti. Divadlo nabízí nejistotu v jistotě. Jiráskův Hronov se také

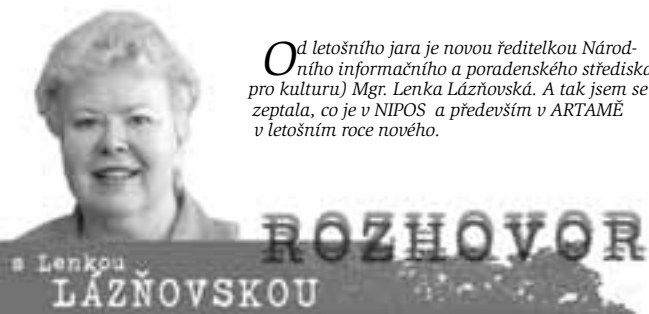
mění. Přicházejí nové soubory, jiné se vracejí, diváci mládnou, ale pamětníků je stále nemálo. V jeho hledištích vedle sebe usedají studenti, pedagogové, ministerští úředníci, spisovatelé, informatici, dělníci, úředníci, řidiči i ředitelé. A všichni se tlačí, strkají do sebe, omlouvají se sobě navzájem za drobné šlouchance lokty, za něžná šlápnutí na cizí nohu. Mnohdy nevíme, kdo sedí v hledišti vedle nás. Nezřídka nevíme, s kým si vyměňujeme své názory na společně zhlédnutá představení. A s velkou vnitřní jistotou znovu a znovu usedáme v divadelních sálech a těšíme se na další dávku nejistoty toho, co k nám z jeviště přijde.

Nedokážu si představit, že by se člověk nemohl opřít o jistoty minulosti. Ty by však nebyly úplné, kdy nemizely a nenabízely nám možnost nostalgicky si užívat jejich rozpadu. A s rozkoší přijímáme nejistotu přítomnosti, jíž se ujišťujeme ve svém aktuálním bytí.

Za pár dní budou zahájeny letní olympijské hry v Pekingu. Je jisté, že na slavnostní zahájení tohoto velkolepého asijského divadla nepojede. Raději si počkám na skromnější zakončení tuzemského Jiráskova Hronova. Dvacáté století skončilo. Jiráskův Hronov nikoli. Ten je (ne)jistotou, která trvá.

JE TO NEUSTÁLÝ ZÁPAS

Od letošního jara je novou ředitelkou Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu) Mgr. Lenka Láznovská. A tak jsem se zeptala, co je v NIPOS a především v ARTAMÉ v letošním roce nového.

Změna ředitele vždy znamená určité konceptní změny. A pokud jde o ARTAMU, novinky jsou tyto: Získali jsme na projekt databázových programů českého amatérského divadla peníze z Evropských fondů. To je pro nás docela významná záležitost, protože nám umožní v průběhu těch dvou let posunout naši práci mnohem dál. Je to společný projekt s Divadelním ústavem na uchování divadelní tradice. Divadelní ústav získal prostředky na digitalizaci divadelních fotografií a my na databázové programy. Jsme poměrně daleko s budováním těchto databází, pokud jde o software, teď nám půjde o obsah. Ukázalo se – podle toho, že webové stránky www.amaterskedivadlo.cz od jejich vzniku navštívily už desítky tisíc lidí, že je o informace z této oblasti zájem. Pořád nám přicházejí informace nové, které průběžně doplňujeme. Vzhledem k tomu, že má u nás amatérské divadlo tak obrovskou tradici, je dokumentů a zpráv nekonečně mnoho. Na jedné straně je to velice radostná záležitost, na druhé straně frustrující – protože si tak uvědomujeme, jak odcházejí jednotlivé generace a s nimi mnohé nenávratně mizí.

Myslím, že elektronická databáze má oproti papírovým dokumentům velkou výhodu. Je daleko přístupnější širšímu okruhu zájemců...

Z toho máme radost. Ráda bych ještě řekla, že se NIPOS modernizuje, připravujeme nové webové stránky, na nichž budou mít jednotlivé útvary uvnitř této instituce svůj samostatný prostor, informace budou uspořádány přehledněji a budou tedy snáze dohledatelné. Nejedná se zdaleka jen o ARTAMU, i když je momentálně největší, ale také o Regis (ekonomické a právní poradenství) nebo CIK (státní rezortní statistika a sběr informací z oblasti kultury). Každý útvar sám o sobě je jistou značkou kvality, a právě na nich chceme budovat pozice celé naší instituce.

Všude jsou dnes tendence ke snižování počtu pracovníků, aby se ušetřilo. Jak je to u vás?

Rozhodně se nerozšiřujeme. Ale jak se říká, vše zlé je k něčemu dobré. V době pro nás poněkud frustrující, kdy se jednalo o sloučení s Divadelním ústavem, jsme museli udělat personální audit. Takže každé jednotlivé pracovní místo prošlo velmi pečlivým zkoumáním efektivit, posuzovala se smysluplnost některých

věcí. Při této příležitosti se ukázalo, že rezervy jsou, takže po zrušení některé agendy jsme nakonec našli volná místa. Léta jsme například dělali pro ministerstvo kultury evidenci tiskovin. Sice se s nimi do jisté míry pracovalo, dělaly se rešerše a informace byly zveřejňovány v časopise Místní kultura, ale mně už dávno připadalo nesmyslné, aby odborná instituce našeho typu měla dělat něco takového. Potvrdilo se, že tyto informace vlastně dnes nikdo nechce, protože vše potřebné je k dispozici na internetu. Zrušením těchto nepotřebných aktivit jsme získali možnost posílit ICT (Útvar informačních a komunikačních technologií), tedy výpočetní techniku, audiovizí, multimédia ad. Rezervu dosud vidím ve zpracování dat z rezortních výzkumů. Data máme k dispozici, ale neumíme je dosud dostatečně interpretovat a popularizovat, aby se dostaly k veřejnosti. Přitom jsou to věci, které mohou třeba divadelníky zajímat – je to o trendech a tendencích v kultuře. Uvádí se tu počty premiér, repríz, návštěvnosti atd. Takže na těchto věcech jsme začali pracovat a ukázalo se, že bude potřeba získat odborné pracovníky, kteří se budou na těchto věcech podílet.

Znamená to rozšíření pracovních míst nebo spolupráce s externisty?

Obojí. Jednak se snažíme nějaké kvalifikované lidi nabrat a kromě toho najít externí spolupracovníky. Rádi bychom se spojili např. s Asociací muzeí i galerií a také s Národní knihovnou.

Jaké je dnes postavení divadelních aktivit v rámci ARTAMY?

Na divadelní přehlídce by lidé asi rádi slyšeli, že upřednostňujeme divadlo, protože lidí, kteří se zabývají divadlem, je v ARTAMÉ relativně nejvíce. Ale další obory rozhodně nestrádají. Obor od oboru bych mohla jmenovat, co nového ARTAMA připravuje, jak reaguje na situaci. V současné době například připravujeme přehlídku studentských pěveckých sborů, protože se zdá, že tyhle studentské umělecké aktivity jsou něco, co opravdu velmi letí. Je to vidět i na divadle i v dalších oborech. Je zajímavé, že v oblasti filmu se v posledních 3-4 letech objevil zcela nový fenomén – dětský film. Je to dáno snadnější technikou přístupností, a vypadá to, že během krátké doby vznikne stejný velký obor jako dětské divadlo nebo dětský sborový zpěv.

Populární je dnes otvírání se světu. ARTAMA vždy spolupracovala se světovými organizacemi. Jak to vypadá dnes?

Jednou z našich snah je domluvit s ministerstvem kultury větší veřejnou podporu výjezdů jednotlivců do zahraničí. Stále jsou jednou rovinou, kterou má ministerstvo ošetřené grantovou řadou, pak je tu veřejně vyhlášený stipendijní program. Bohužel se ukázalo, že o těchto možnostech ví jen málo lidí, není tu dostatečná informovanost. Jde o takové věci jako jsou výjezdy na semináře, na různé konference. Takže nyní jsme dostali podporu od ministerstva a zpracováváme zveřejnitelné zásady, chystáme se vypsat výběrová řízení atd.

Kde se případní zájemci o těchto možnostech dozvědí?

Na podzim budou informace k dispozici na našem webu, protože od 1. ledna bychom to chtěli spustit. Moje představa je, že uzávěrky termínů budou minimálně 2-3 x do roka. Takže stačí sledovat webové stránky NIPOS.

A jaká je spolupráce s mezinárodními organizacemi?

Snažíme se navázat kontakt téměř s každým, kdo se v Evropě zabývá amatérským uměním. Nejraději máme průřezové organizace. Nedávno jsme vstoupili do úplně nové organizace, která se ustavila v červnu v Lublani a jmenuje AMATEO. Spojuje podobné organizace jako je NIPOS-ARTAMA, které se zabývají několika

druhy umění. Tato organizace by se měla stát platformou pro výměnu zkušeností či vědeckých projektů. V souvislosti s tím by měly být více využívány Evropské centrální fondy a další fondy. Snažíme se navázat komunikaci také s organizacemi v jednotlivých zemích. Teď usilujeme o velmi blízký kontakt s organizací v Nizozemí Kunstfactor se sídlem v Utrechtu, která má stejnou strukturu jako ARTAMA.

Paní Elbersová z Holandska si stěžovala, že u nich zůstávají amatérské umělecké aktivity na okraji zájmu? Je to u nás jinak?

Já myslím, že situace je prakticky stejná. Proto pořád všichni usilujeme o to, aby se amatérské umění nebralo jen jako jakási volnočasová aktivita. Proto děláme výzkumy, diskutujeme a argumentujeme, proto vznikají organizace jako AMATEO. Aby bylo dokladováno, jak zájmová činnost má nesmírný význam pro společnost, její formování, duchovní klima a kulturní vyspělost jednotlivých zemí. Ale je to neustálý zápas.

Skeptici tvrdí, že v současné době se téměř aktivitám nevěnuje tolik lidí jako dříve. Jak je to podle vašich výzkumů?

Je to přesně obráceně. Jsou to neuvěřitelná kvanta lidí, od dětí po seniory, kteří se zajímají o nejrůznější obory amatérské umělecké činnosti. Neposuzuji kvalitu, ale kvantita je mnohem větší než před listopadem 1989.

To je dobrá zpráva!

Jana Soprová

Day 4

MY MONSTER, a very complex performance with several layers. Violence and tenderness, insult and pain, memories good and bad, destroyed lives and love, the unveiling of the feelings of guilt, the depth of the human soul. Forgiveness and redemption. I saw it all. This text play, in an Austrian stage dialect, offered beautiful images that touched me, as well as the excellent intense and emotional acting of both actors who did not have moment of weakness.

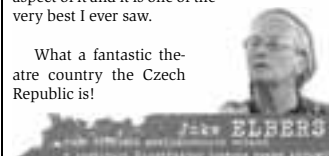
I think it is brave to put a serious and difficult play like this on stage. In Holland this is not done often by amateur players as they usually prefer a lighter kind of play. This play deserves to be translated into Dutch and to be performed in Holland; I will see what I can do about that.

HUGO. I found it a nice experimental performance, done with such simple means and with much pleasure. Refreshing to see and especially suited for young people, this game with words. Apparently it was funny, but that escaped me of course.

An observation that I made in the past days is the variety of performances in this Festival. There is something for every taste and all of high artistic quality.

Ibsen's NORA, a play I often saw before, but never I got a lump in my throat like I did now. At the moment I have no words, but to say that this performance is brilliant in every aspect of it and it is one of the very best I ever saw.

What a fantastic theatre country the Czech Republic is!

Pokud nerozumíte, překlady již brzy najdete na webu www.jiraskuvhronov.cz. **Dnešní ochutnávka:** „Jaká fantastická divadelní země je ta Česká republika!“

Představiteli jste se zde s inscenací **Netvor** od Felixe Mitterera. Čím vás tato látka zaujala?

Chtělo se nám proniknout do hlubin lidské duše. Co se stane, když se člověk začne zabývat svou minulostí. Co to v něm zanechá. Je to o prožití si vlastního pekla. Postavy jsou vlastně mrtvé, ale živí lidé si tímto peklem procházejí. Museli jsme se s tím nějak vypořádat. Někteří diváci potom po představení chodili a říkali nám, že byli svědky své vlastní cesty peklem. To byl pro nás fascinující zážitek.

Hra je napsána v salcburském nářečí, které mě osobně připadalo velmi melodické. Nemají ale diváci – nejen zahraniční – problém s porozuměním?

Nejdřív je třeba říct, že to vlastně není dialekt, ale umělá rakouská řeč. Má zvláštní specifický rytmus, který se nám velmi líbil. Byl to jeden z důvodů, proč nás text zaujal. Hráli jsme tuto inscenaci doma i v zahraničí a hodně nás překvapilo, že nejen domácí, ale hlavně zahraniční publikum tuto řeč bez problému přijímá. Příběh jakoby nebyl závislý na řeči, diváci ho zpracovávají přes vizuální stránku. Takže všechny národnosti to vlastně vnímají stejně.

Měli jste už možnost vidět na Hronově nějaké další inscenace? Zaujalo vás něco?

Moc se nám líbila inscenace Malomeštiakova svadba. Slovenský soubor jsme hned pozvali na divadelní festival do Salcburku. Jinak se nám v Hronově celkově moc líbí, zůstáváme tu do konce přehlídky a těšíme se na další zajímavá představení.

-peh-

NA DOTYK

Můj netvor je kooperáciou profesionálnej režisérky, ktorá dvoch amatérskych režisérrov vytiahla na javisko.

Predstavenie hry súčasného rakúskeho dramatika Felixu Mitterera *Můj netvor* bola v každom ohľade veľmi precíznou javiskovou kompozíciou. *Můj netvor* rozhodne nebol výsledkom intuitívnej tvorby, ale detailne, hlbinne rozpitvaného dramatického textu, ktorý sa po úmornej transformácii dostal do tela a duše herca. V každom z použitých výrazových prostriedkov bol odušiteľný racionálny poriadok a ich vzájomné vzťahy tvorili presnú mustru, do ktorej sa na každom predstavení znovu a znovu vkladá prežívajúci herec. Na herectve dvojice bol pre mňa najsilnejším zážitkom intelekt herca vložený do skratky psychologického herectva a formálna abstrakcia ich fyzického prejavu. Samotný text pracoval s archetypálnou východiskovou situáciou – mŕtvy nie je schopný nájsť pokoj, pokiaľ mu živými nebude odpustené. Postavy nás cestou k večnému pokoji prevedú svojou krížovou cestou až k aktu záverečného zmierenia a v nepatetickom tanci, ktorý uzatvára oblúk ich príbehu, je im dopriate nájsť zmierenie. Štruktúra textu v krutom rytme striedala monológy a dialógy a miešala minulosť s prítomnosťou tak, aby sa odhalilo len to končízne najpodstatnejšie a kľúčové. V javiskovom zhmotnení príbehu všetko slúžilo všetkému, nič nebolo nadbytočné, nikto ani sekundu nezaváhal, až sa niekedy žiadalo tú strohú presnosť narušiť. Mimoriadnym nápadom scénografie bol na jednom kľbe otočný stôl, ktorý malým pohybom otváral a premieňal priestor. Zvyšok scény pôsobil veľmi subtilne a po bokoch naklonenej plošiny roztrúsené lístie dodávalo scéne ponurú impresívnu náladu. Vynikajúce svetlo, decentná hudba, zopár znakových rekvizít, na sekundu premyslené herecké akcie. Ak človek trpí, nemá oddychu a už určite nie, keď žije svoj príbeh v tirolskom rurálnom prostredí, hovorí špecifickým dialektom a žije v tvrdosti zaslych časov. A možno tie časy nie sú až tak zašlé a ťažoba nevypovedaného máta mnoho ľudí, zlepených rôznou zhodou životných okolností k sebe. Byť od seba vzdialený na dotyk a predsa sa takmer 30 rokov nedotknúť bola v tejto inscenácii metafora, ktorej podtext sa napríklad bez zaváhania dá priložiť k tomu, čo v programe festivalu nasledovalo pre skupinu B1, teda k Ibsenovej Nore.

Zuza Ferenczová

KAŽDÝ SVÉ PEKLO

Rakušané privezli svého novodobého klasika Felixe Mitterera. Zatímco jeho hra V jámě lvové vítězně táhne českými a moravskými divadly, komorní hra Můj netvor je u nás neznámá.

Ve své podstatě hra *Můj netvor* evokuje jakýsi zvláštní tanec smrti. Ocitáme se v blízkosti scény, kde voní tlející listí – snad jako symbol tlení, zániku. Je tu postel, která se může změnit v stůl. Žena v černém. Právě pohřbila muže, kterého nechala drasticky uhořet. A on se vrací. Jako démon, jako šklebící se netvor. I když je to jen v jejích myšlenkách, je až nepřijemně fyzicky přítomen. Sekera, kterou se žena ohání, nemůže být obranou. Vždyť je přece mrtev! S příznaky se špatně bojuje. Máme je totiž v duši. A dokud se duše nevyčistí, nesmíří, zůstávají. Ten nenáviděný muž je tu stále a sním se vrací zpomínky. Vnučuje se jí do postele, pošklebuje se, kroutí, kňučí, doprošuje se, doslova žebrá o zájem. A ona ví, že mu patnáct let neřekla ani slovo. A teď musí. Musí se říci vše, co bylo za tu dobu zamlčeno. Může jej ponižovat, fyzicky napadat, tak jak to dělal kdysi on. Ale co je to platné. Vzpomínky se hrnou a nelze je zastavit. Příběh zrzavé dívky, kterou nikdo nechtěl, stejně jako jeho, sirotka, kterého na pohřbu matky uspali kořalkou a on se od té doby naučil jakýkoli žal umrtvit alkoholem. Dva outsideři, kteří žili vedle sebe, a nikdy si nestačili nebo snad ani nechtěli říci, co je trápí a co by je mohlo spojit.

Jako bychom společně s vdovou, která se nemůže zbavit přízraku svého nenáviděného, pohrdaného muže, listovali stránkami jejich neveselých životů. Můžeme je soudit, ale také se je snažit pochopit. Pro nás i pro ně - jedinou možností je smíření. Začíná to zvolna, když svému muži místo příjmení řekne jménem. Když dokáže do svých studených dlaní chytit jeho žhavou ruku – v tu chvíli shoří na popel a prolne s ním. Najednou už nevidí nenáviděného opilce, který svou agresivitou vyhnal z domu milovaného syna, ale malého kluka, který od smrti matky nezažil něhu, pohlázení. Stává se jeho součástí. A v té chvíli se s ní přízrak loučí. Nemizí ale jen tak, snad poprvé v životě ji obejmě a společně si naposledy zatančí. Možná, že je to tanec smrti... Dvojice rakouských herců, kteří jsou prý v civilu partneri, rozehrála toho drama osamělých duší zpočátku silně expresivními prostředky, škleby, velkými gesty a svíjivými pohyby, takže bylo možno domnívat, že to bude pokračovat až k nevydržení. Opak byl pravdou, postupně jako by oba svůj projev zjemňovali, psychologizovali a takřka minimalizovali. Při závěrečném tanci smíření až běžel mráz po zádech.

Jana Soprová

Inscenace *Netvor* mě nijak neoslovlila. Drama o manželech, kteří spolu prožívají peklo, jsem viděla zpracované už tisíckrát. Mezi hlavními představiteli jsem necítila to správné napětí, které by udrželo mou pozornost. Jedna věc mě ale uchvátila, a to jazyk. Němčina mi obvykle připadá tvrdá a nemelodická, v tomhle případě jsem ale cítila pravý opak. Salcburský dialekt, který herci používali, měl svou melodii a rytmus. Bylo krásné se do něj zaposlouchat. Jen škoda, že herci nezdáldli podat příběh tak pravdivě, jak mluvili.

Miroslava Sovová

Absolutně mě pohltila tato inscenace. Nerozuměla jsem ani slovo a slíbila jsem si, že nebudu vyčerpávat svůj pohled na písmena s překladem, že prostě budu sledovat tento rakouský pár. Řekla jsem si, že prostě budu vědět, že pochopím, že buď budu zasažena inscenací a nebo ne... A byla jsem – začátkem, když žena si ulehá do postele v černých šatech, s šátkem a botami, cítím, že nemůže v klidu spát, že to není možné... muž, který se k ní vrací, nenechá ji žít, nenechá ji v klidu usnout. Podle všeho měla podíl na jeho smrti, ale to nevím, německy umím jen Grigot. A na konci, žena si lehá v bílém do postele, bez bot, smířená, klidná, krásná... jakoby očistěná. A tanec se smrtí, no musím říct, že pro mě to bylo o velikánském vztahu – o vztahu a obrovské toleranci. Absolutně nechápu, že jsem vydržela sedět na židli, i když jsem vůbec nerozuměla, i když toto divadlo – není divadlo mého srdce... i přes to všechno – bylo to nádherné! Díky.

Jasana Panáčková

Loutkové divadlo Strípek

Plzeň

Ivana Faitlová, František Kaska:

Hotel Beránek

aneb Pozor za dveřmi je vlk

AKČNÍ THRILLER O ZLOBIVÝCH JEHNATECH

Ve Slávii bylo vedro k zalknutí a poslední zbytky životodárného kyslíku se zvolna vytrácely. Kupodivu nikdo si toho nevšiml, protože hlediště burácelo smíchy nad akčním ovčím thrillerem o tom, jak zlobivá pubertácká jehňata Běda a Bětka zachránili hotel Beránek před dvojicí zlotřilých a nenažraných vlků.

Ivana Faitlová a František Kaska napsali skvostný text, v němž se letmo mihnou inspirace mnoha konkrétními kusy i žánry (od kreslených grotesek po rakvičkárnu), ale jen tak, aby je divák zaznamenal a měl z toho ještě větší potěšení. Je to vděčná podívaná pro malé i velké, ti první mohou s napětím sledovat, jak to s klientelou hotelu Beránek dopadne, ti druzí si užívají spíš to, jak je to celé udělané. Což znamená především perfektní loutkářskou práci se spoustou nádherných gagů (rychle rostoucí strom, sekačku stříhaný trávník, ovčí babička vybafující na děti z televizní obrazovky atd. atd.). Příběh má klasické parametry pohádky a zároveň je dobře „odkroužený“ z každodenní reality, postavy jsou živé a i ti zlí vlci jsou nám svou upřímnou přitroublostí sympatičtí. O rozjivených jehňatech, babičce Beránkové a panu Štěkavém ani nemluvě. A loutky ovčí klientely hotelu Beránek jsou půvabné.

Dobře se tu pracuje i s hudbou a se vstupy „živáčků“, které příběh organizují a rytmiizují. Ten sice ve druhé polovině trochu ztrácí na spádu, ale před závěrem akce s lapáním vlků do pastí zase nabere obrátky.

Bavili se bez výjimky všichni, včetně hostů z jiných jazykových oblastí. A hlášky jako „Tuhý, ale teplý!“ či „Jedli jsme cestou“, se určitě zapíší do kroniky hronovských citátů. Díky za krásný zážitek!

Radmila Hrdinová

Jen jsem přemýšlela o tom, jestli si děti neodnáší pocit, že můžou zlobit a ještě se jim to někdy může hodit...

IF: Zlobení tady není až tak zlomyslné, že by mělo dětem nějakým způsobem ublížit. Spíš jde o to, že se pomocí zlobení ztotožní s postavami.

FZ: Zachrání je to, že jsou aktivní a všímavé. Zvídavost a nadměrná aktivita má někdy i kladné hodnoty. Člověk je pozornější a není závislý na cizí pomoci.

Kdo vyráběl ovečky?

IF: Základ loutek udělala Viktorka Marečková, ale pak už neměla čas a vzdala to. Loutky jsem tedy došivala a dodělávala sama. Dana Jandová z Plzně je malovala. Vlky jsem dokonce musela dělat taky, i když nejsem výtvarnice. Bylo to hrozné, už to nikdy nechci dělat.

FK: Říká, že není výtvarnice, ale přitom udělala i tu scénu.

Soubor Strípek funguje už třicet let, přitom se pořád omlazujete, jak to děláte?

IF: Před několika lety se mi povedlo sehnat mladší lidi, kteří mi bohužel asi odejdou, protože půjdou studovat mimo Plzeň. S Davidem (Bědou) jsem se seznámila na Loutkářské Chrudimi v semináři. Mladí zase přivedou další své kamarády, ale zdravé jádro zůstává.

FK: Nás to překvapuje, ale to bude tím, že jsme neskutečně mladí duchem.

-jasanka-

VYČŮRAT, UMÝT A SPÁT!.. ANEB SKLAPNÍ!!!

Takto „brechtovsky“ se oborí „milá“ televizní ovečka na jehněčí hrdiný detektivně laděného loutkového příběhu „Hotel Beránek“ Ivany Faitlové a Františka Kasky, dávaje tak zadostiučinění všem, kteří mají či měli co dělat z výchovou mladé generace.

Zdá se, že pro hronovského diváka zoceleného větrem kontemplativního divadla a trpělivým čekáním na zázrak mystéria či ošlehaného ohněm PC, je loutková pohádka pohlazením a osvozením.

Divadlo Strípek z Plzně je již osvědčeným matadorem přehlídek všech druhů. Proto mě nijak nepřekvapilo, že svou šanci zde využilo beze zbytku.

Svižná hudební reklama nás uvedla do prostředí mile poučného příběhu pro rodiče a pedagogy, který bezesporu potěší i dětského diváka. Na principu rakvičkárny se stáváme svědky rekonstrukce „krvavé“ story. Střetu odvěkých nepřátel - ovcí a vlků. Úvodní gagy jsou umocněné na druhou a diváci jsou nadšeni kreativitou tvůrců po všech stránkách. Já mohu s potěšením konstatovat, že soubor divadla Strípek pracuje důsledně maňáskem a nezůstává nic dlužen vynikající práci s touto akční loutkou. Je také skutečným potěšením vnímat, jak dobře pracují s hudbou, která doprovází a člení celé představení, a hlavně se zvuky, které spolu s akcí loutky mohou nahradit celé věty textu. Ale i výtvarná stránka představení, tedy loutky i dokonale funkční scéna, jsou silnou stránkou této inscenace.

Mám mě to nakonec svádí konstatovat, že soubor s minimem prostředků dosáhl maxima. Protože jako loutkář „vidím“ skrze paravan a vím, co potu taková „jednoduchost“ obnáší, upřímně smekám před svými kolegy.

Karel Vostárek

Na ovčí vlně

Hotel vlastní paní Beránková, sverázná ovčí dáma, se svým vrátným Štěkavým slibuje zábavný víkend pro ušedlé ovce. To jen tak na okraj, neboť pravá zábava začíná ve chvíli, kdy se do všeho zamotají vnučata Běda a Bětka a párek vypečených vlků.

Je to pohádka pro celou rodinu, kde se nestáté divit a i dospělí se začnou dívat dětskýma očima, hotel ožívá, polštáře se natřásají a BeBe sušenky dostanou zcela nový ráz.

Soubor hned zpočátku nastoluje atmosféru nadšeného očekávání, to je pro pohádky podstatné. Těšili jsme se jako děti a dočkali se. Úvodní písničky doprovázené scénou nám ukázaly, že lodi ze Strípku nejsou žádná Běeččka a s loutkami to umí. Vtáhli nás do své fantazie, kde plastová sekačka poseče celý trávník a stromy rostou na počkání. Když jsme se na úvod dost nasmáli, přišla na scénu zlobivá vnučata a zas bylo o zábavu postaráno. Tuším, že u dětí by jejich eskapády měly ještě větší úspěch. Potom přijel zájezd ovčích paniček na odtučňovací kúru, připomínaly nám naše sousedky či matky. Všechno v hotelu nám bylo velmi blízké, ovečky se staly laskavými karikaturami skutečných lidí. Tušili jste třeba, že ovce nosí na noc natáčky? Děj ale doopravdy začne až ve chvíli, kdy se objeví vlci. Drsný šéf s červeným čírem a nekalými plány a jeho tupý společník přicházejí v noci za svitu baterky a z pohádky se stane téměř detektivka. Třikrát se vlci dobývají do hotelu, než jsou přemoženi chytrými jehňaty, mají sice úzasně převleky a triky jak oblaňout čich pana Štěkavého, ale nepomůže jim to. My dospělí víme, jak to skončí už od začátku, takže naši pozornost drží spíš množství vtipků než samotný děj, snad jen škoda, že jich bylo nejvíc na začátku a pak spíše ubývalo. Ale pro děti to musí být večer plný dobrodružství, jen doufám, že si neberou za vzor jehněčí zlobení, to by měli rodiče perné chvíle.

Tereza Skalová

Hotel Beránek?

V tropickém prostředí mě zasahovala jedna vlna blackoutů za druhou. Dlužno podotknout, že nebyť beránků a vlků, ocitl bych se v pozici ležícího střešce během několika pikosekund. Ohňostroj nápadů plzeňského Strípku může za to, že jsem se stihl bavit. Že jsem se stihl chechtat (sklapni!). Že jsem odcházel ze zhnoucí Slavie s dobrým pocitem, že divadlo pro děti ještě existuje. Za všechno hovoří i fakt, že se diváci loučili s herci vedle potlesku i hlasitým běeéé!

Honza Svácha

Seminář

MASKA JE MAGIE

Seminář M jako maska je dynamická pracovní dílna, kde se stále něco děje. Na oknech, pod okny i všude kolem leží masky několika druhů a v několika fázích. Každý pracuje na té své. Vytváří si svého ochranného démona. O celém procesu výroby masky a samotném semináři jsem hovořila s Karlem Vostárkem.

V současné chvíli jsme uprostřed festivalu a tudíž i uprostřed semináře. Co všechno máte za sebou a co vás ještě čeká?

Máme za sebou teprve takové základní úkony a už jsme v polovině. Končí tedy pomalu výtvarná část, kdy se masky vyráběly. Začali jsme iniciačním rituálem snímání posmrtné masky, což je vždycky pro každého zážitek. Dotýčný má najednou svoji podobu v ruce. Trojrozměrný odlipek je samozřejmě něco jiného, než když se dívá na fotografii. Všechny odlipty vyšly naprosto krásně, seminaristé si dali záležet a povedlo se. Myslím, že to pro ně bylo příjemné překvapení. Takže to byla úplně první věc, kterou jsme první den udělali - po vstupním pohovoru, kdy jsme si řekli, co maska může být a její stručnou historii. Poté jsme začali modelovat masku charakterní. Pro její základ slouží odlipek posmrtné masky - pozitiv. Ačkoliv se celá maska mění, původní podoba se přece jen trochu propíše. Když si ty masky prohlédnete, jejich tvůrci se v nich projeví. Tyto masky slouží jako jakýsi ochranní démoni. Bylo krásné vidět, jak se z nesmělých začátků rodí expresivní masky. Další fáze byla výroba tzv. larvální masky. Je to zcela specifická maska, takové zárodeční stádium. Když se z housenky stává motýl, tak chvíle, kdy se tento okamžik zastaví a tvar se zaoblí a má základní obrysy. Maska je bez přílišných detailů. Je výborná pro cvičení, pro vstup na pole práce s maskou. Další fáze je práce na polo masce, která ideově vychází z masek commedie dell'arte. Dá se v nich mluvit. Uvidíme, jak se daleko dostaneme, abychom si to zkusili. Teď se už masky malují a pomalu s nimi začneme zkoušet.

Jak reagovali seminaristé na svoji první posmrtnou masku?

No je to vždycky sranda, někdo si diví, že má veliký nos, ale to je právě to krásné. Ale vzhledem k tomu, že se masky opravdu povedly, tak vesměs žádné negativní reakce nebyly, většinou byli všichni nadšení.

Vy už nyní začínáte masky barvit. Co barva pro masku znamená?

Barva je samozřejmě nesmírně mocný element. Jde hlavně o její práci ve vztahu k plasticitě masky. Barevným pojednáním mohou lehce plasticitu masky popřít - což by byla škoda, protože její exprese byla vytvořena hlavně v plasticité rovině. Dneska se to tedy krásně vyvíjelo a proměňovalo. Všichni začali pomalu chápat, jak s plástičkem pracovat a co to může přinést. Bylo zajímavé pozorovat, jak se měnila i barevnost, která se někdy opravdu diametrálně změnila. V tom je právě magie té masky. Ona si sama řekne, co chce.

Eva Koutová

Eva Koutová

Maska charakterová tvořená ze základu masky posmrtné. Mezi posmrtnou maskou a maskou charakterní tvořenou z vymodelovaných detailů je alabal - izolant vody.

Ptala jsem se seminaristů, jaká je jejich maska a proč je právě taková.

Pavla: To není černoch, to je spíš takový bouřlivák. Proto má taky takové barvy.

Vojta: Já dělám takového tloušťáka jako v duchu Comedie dell'arte. Zatím mám základ a nyní modeluju expresivní výraz a čeká mě ještě barvení. Ale zatím nemám ještě přesně dané, jaký to bude mít konečný tvar. Nejvíce se bojím barev, protože nevím, jak se budou chovat, ještě jsem s nimi nepracoval.

Eva: Moje maska je taková hodně usměvavá jako já, takže docela sedí k mé osobě. Barvu jsem chtěla taky veselou, takže je to taková oranžová - pletová.

Jirka: Když jsem dotvářel charakterovou masku, díval jsem se napřed do zrcadla a říkal si, že zvýrazním některé své linie. Pak se to ale ještě více proměnilo a teď už mi to vlastně není ani moc podobné. Chtěl jsem ji mít žlutou, ale postupně to tady na tvářích přebarvují do hněda a stále nevím, jakou barvu bude mít úplně nakonec.

KDO NESKÁČE, NENÍ ECHT!

Na seminář Neverbálno Michala Hechta jsem se vyloženě těšila. Všechny dílny, které jsem až dosud navštívila, pracovaly totiž především se slovem. A já jsem po pěti číslech Zpravodaje slovy a písmenky tak přehlčená, že se mi představa dopoledne stráveného pozorováním pantomimických gagů docela líbila.

Jaké však bylo moje překvapení, když jsem otevřela dveře a uviděla seminaristy sedět na zemi a živě mezi sebou diskutovat. Jsem tu dobře? Ale to už mě přivítal Michal a vysvětlil, že teď bude trochu klidnější část. „To je tak, když redaktorky vysedávají v Tritonu a pak se jim nechce vstávat,“ okomentoval jeden z účastníků můj zklamavý výraz. Uznávám, dorazila jsem až v pozdních dopoledních hodinách. Na svou obranu však musím říct, že jsem v noci rozhodně nevysedávala v Tritonu (kde to vůbec je?) a jako pečlivý redaktor jsem si samozřejmě zjistila, co se na semináři předtím dělo. Takže z důvěryhodného zdroje vím, že se všichni nejdřív rozcvičili. Dělalí stojky a kotouly. Pak následovaly krátké pantomimické etudy. A hlavním bodem bylo imaginární přetahování.

Ale o tom, co jsem neviděla, psát nebudu. Přišla jsem v okamžiku, kdy Michal pustil hudbu a dal všem za úkol představit si na jejím základě nějaký příběh. A potom se mluvilo. Každý řekl, v jakém prostředí se jeho příběh odehrával. Na základě toho pak Michal rozdělil seminaristy do dvou skupin. A mluvilo se dále. Ve skupinách se totiž měli dohodnout, jaký bude konkrétní děj jejich příběhu, který na zadanou hudbu příští den předvedou. A já se ujistila, že i neverbální divadlo je o komunikaci. A o kompromisu, na tom se všichni shodneme. Jenom se neshodneme, kdy je nutné k němu sáhnout.

Michal po chvíli diskuzi přerušil a s výkřikem „Jdeme hopsat!“ odvedl jednu skupinu do tělocvičny. Já se k nim nadšeně přidala. Za tím hopsáním se totiž skrýval trénink akrobacie. Když jsem pak pozorovala, jak všichni kolem mě skáčou na trampolině a dělají kotouly pod nízkou lezeckou stěnou, hluboce jsem je obdivovala. Já bych v tu chvíli ani neodlepila paty od země. Takže se s vámi rozloučím pokřikem, který mi byl nahrán na diktafon: Kdo neskáče, není echt, Hecht, Hecht, Hecht! (checht).

Na tomto místě jsem chtěla zaznamenat názory účastníků semináře, ale bylo mi řečeno, že jsou nonverbální dílna a mluvit tedy nebudou. Potom se však nade mnou jeden seminarista slitoval, ale rozhodně nechtěl být jmenován.

„Míč je kulatý, zápas má 90 minut, my do toho tréninku dáváme srdíčko, je to hodně těžký, ale my jsme si řekli, že musíme hrát ze zajištěných obrany, proto tady máme hodně těch žíněnek, myslím, že tady bojujeme nejen za sebe, ale i za fanoušky z ostatních seminářů, kteří nám určitě fandějí a taky určité za trenéra, který tomu tréninku dal určitě hodně a když dáme o jeden gól více než soupeř, tak bychom snad mohli vyhrát.“

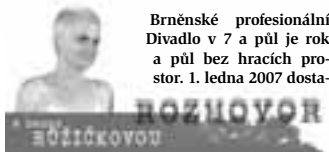
Petra Hanušková

Seminář

Divadlo 7 a půl

Io výpověď od svého pronajímatele. Jak se nyní daří celému souboru, jsem se ptala představitelky Nory Dany Růžičkové.

Jak v současné době funguje celý ansámbl Divadla v 7 a půl?

V současné době žádný prostor nemáme, snad se něco rýsuje, ale uvidí se, jak to celé dopadne, protože to samozřejmě celé závisí na financích. Co se týká herců, tak každý má nějakou svoji práci nebo někde hostuje, a když je potřeba zkoušet, sejdem se a zkoušíme po odpoledních. Teď se zkouší Strýček Váňa, který by měl mít premiéru 16. srpna na Baťově kanálu a budou tam i dvě reprízy z repertoáru Divadla v 7 a půl.

Jak fungujete teď přes prázdniny, kdy je většina divadel zavřených? Slyšela jsem, že jste působili určitou dobu v Divadle v Celetné.

Divadlo v Celetné, kde jsme měli možnost párkrát hrát, bylo vlastně jediné působiště, které nám propůjčilo prostory. Hrála se tam Nora a Carlo del Ponte a ještě jedno představení pro děti - Faust. Teď už tam ale nehrajeme a ani už hrát nebudeme.

Kde tedy všude nyní hrajete Noru?

Na repertoáru je Nora skoro pět let, objeli jsme s ní už co se dalo, takže nás už hodně lidí vidělo. Pak jsme ji chvíli hráli v Celetné, jinak už nikde.

Jak vnímáte budoucnost 7 a půlky?

Na to vám nedokážu odpovědět. Nevím. Všechno to opravdu záleží na financích, z toho se to všechno odrazí. Ale zatím to nevidím nijak dobře.

Vy jste ale na začátku říkala, že se něco rýsuje...

Něco se rýsuje. Prostor by byl, teď se ale nabízí otázka, jestli to bude za co spravit, zda vůbec budeme mít peníze na to, uvést ty prostory do chodu. Brzdí to jen peníze.

O jaký prostor jde?

To vám zatím nemůžu říct, nechceme o tom ještě moc mluvit. Je samozřejmě je to v Brně.

Držíme palce

Eva Koutová

Problémový klub 5.8.

Návštěvu Problémového klubu, kde byly servírovány názory odborníků na Žaby - Malomešťákovu svatbu a Sextánky - jsem shledala neobyčejně zábavnou a pozoruhodnou. Kde jinde byste se dozvěděli takové drby, jako že profesor Císař miluje červenou knihovnu, Petr Christov by si rád zameditoval při pětihodinovém minimalistickém představení nebo že je pan Zavarský frustrovan zjištěním, že dnešní ženy vlastně téměř nepotřebují muže?

Bez nároku na přesné citace jsem ve výkřicích zachytila, o čem všem se v souvislosti s viděnými inscenacemi hovořilo.

Žaby

Je komponováno jako minimalistická hudební skladba. Má své fráze - značky- modely. Naprosté vyčištění textů, které jsou nabízeny divákům - záleží na rozdílném vnímání. Prakticky bezdějové (ve sklepe jsou žaby, které jsou nakonec vyneseny). Můžeme vnímat jen formu, provedení (tvrzení režiséra Macháčka: forma je obsah). Otázka, zda se dá jít ještě dále, ještě více vyprázdnit obsah (aby to ještě bylo divadlo pro diváky. Přirovnání k zenbuddhistické meditaci, kdy je zpomalený rytmus žádoucí. Nena-bízí se odpovědi, ale vlastně ani otázky. Minimalistické ve scénografii, hereckém projevu, slovech, příběhu. Podoba prázdnoty, banality dnešního světa. Život zmechanizován. Pojmenováváme vztahy, ale nežijeme je. Nesoudíme, co je dobře a co špatné. Hra není absurdním divadlem, i když některé principy se mohou zdát podobné. Absurdní divadlo používá prostředky psychologické pravděpodobnosti v nepravděpodobných situacích a končí tragicky. Zde je nám vlastně nabízen banální jednoduchý příběh, kdy na začátku žaby ve sklepe jsou, a nakonec jsou odtud odstraněny. Končí vlastně happy- endem. Slovo k postmoderně inspirované tímto představením: Pluralita je dnes taková, že jakákoli hra někoho zaujme, najde si své příznivce. A čím více má člověk fantazie, tím více významů si do hry vkládá. Je možné věst nekonečné diskuse, ve kterých můžeme dokonale rozvinout své ego.

Malomeštiakova svadba

V podstatě fraška, která svědčí o Brechtově inspiraci kabaretem na začátku kariéry. Nemá nic společného s epickým divadlem. Na počátku byla Brechtova snaha diváka pobavit jiným pohledem na svět, mylně věřil, že přiměje-li diváka k zamyšlení, pobaví jej. V této adaptaci je text uchopen vlastním pohledem, který nemá nic společného s kritikou německé společnosti z doby vzniku hry. Diskutabilní je využití postav, které kromě hovorného tatínka nejsou zřetelně individualizovány. Inscenace v mnohém popírá typickou brechtovskou poetiku, unifikováno až muzikálovým způsobem (je důvodem to, že se jedná o ranou Brechtovu hru?) Devastace nábytku na scéně (polystyrenového) není pro mnohé přesvědčivá. Protiargument - nemá jít o konkrétní devastaci, ale spíše o pocit rozkladu.

Sextánky

Čistý humor bez vtipu, čirá poezie. Nevyrábí se tu humor, ale vtipné se pracuje s přijímáním absurdit a pitomostí. Nejvyšší metou je vdát se a odejít ze školy, přitom se jedná o dívky-intelektualky (!) Vnitřní rozpory předlohy umožňují nadhled. Dokonalá práce s odvěkým ženským snem, který se nemůže nikdy uskutečnit. Dokazuje se, že 21. století je stoletím žen, které už mužem nepotřebují. Jsou nahrazeni v případě otce novinami, v případě idolů figurínami. Ženy se baví samy, skutečný muž z toho světa mizí, je vlastně ironizován. Je to fikce na druhou.

Půvabná neparodie, herečky berou téma vážně a jsou schopny spoluprožívat oživlý sen. Muži se dostávají do jejich snového nostalgického světa jako symboly. Půvabný balanc mezi snem a skutečností. Pokleslé téma zpracované s inteligencí, je v tom radost ze hry a i neumětelství má svou důležitou roli. Inscenace do nejvyšší míry rozevírá možnosti divadla - na jedné straně abso-lutní sebe prezentace žen, na druhé straně využití zástupných modelů mužů jako snu. Důležitá je atmosféra, ženský „dostřel“ do jeviště, radostná podivána.

Zaznamenala Jana Soprová

MÔJ NETVOR NÁS OČISŤUJE

Hry Felixa Mitterera sa niekoľkokrát hrali aj v českých divadlách, patrí k vašim obľúbeným autorom?

Áno, je to mimoriadny autor, Tirolčan, ktorý momentálne žije striedavo v Írsku a Rakúsku, a jeho hry patria v našej krajine k naozaj hrávaným. Často píše drámy s historickými témami a konkrétne táto látka bola pre neho veľmi osobná. Postavou Félixu, o ktorej sa v texte hovorí, myslel autor seba a časť príbehu je autobiografický príbeh jeho matky. Príbeh samotný nie je priestorovo konkrétne ukotvený, ale samozrejme, môžete v ňom počuť niekoľko názvoslovných pomenovaní z Tirolska, z okolia Innsbrucku.

Obaja ste amatérski divadelníci, ale Marion Hackl, ktorá Môjho netvora režírovala je profesionálna režisérka. Je takáto kooperácia v Rakúsku bežná?

Áno, Marion Hackl je v Rakúsku a Nemecku pracujúca profesionálna režisérka a herecká pedagogička, v Salzburgu je veľmi známou osobnosťou a pracuje v jednom z najlepších salzburských divadiel. To, že profesionáli pracujú s amatérmi, nie je bežné v celej krajine, ale v Salzburgu áno. Je to dokonca veľmi žiadané a pozitívne hodnotené a mnoho profesionálnych režisérov pracuje s amatérskymi skupinami.

Inscenáciu Môj netvor ste vytvorili v kooperácii dvoch amatérskych skupín - Divadla Abtenau a z Divadla Holzhauser?

Ono to je vlastne tak, že my obaja sme režiséri a máme vlastné divadelné súbory a vlastné divadelné scény a takisto pracujeme ako režiséri v ďalších súboroch. Matthias je v normálne zamestnaný v Salzburgu na miestnej samospráve v odbore kultúry a ja sama som roky pracovala ako sestrička v nemocnici na psychiatrickom oddelení, ale už pár rokov robím len divadlo.

Akú má amatérske divadlo v Rakúsku pozíciu?

V Salzburgu a okolí je viac ako sto, možno až stopäťdesiat amatérskych divadelných skupín. Musíme veľmi veľmi tvrdo pracovať, aby sme boli akceptovaní. Aj keď obaja máme vlastné divadlá, vybudovali sme si ich vlastnými rukami, čiastočne z vlastných peňazí a tvrdo sme za nich bojovali. Matthias ročne vytvorí tri inscenácie, ktoré sa reprizujú po desaťkrát a organizuje divadelné festivaly. Ja robím ročne dve inscenácie, ktoré reprizujú po dvadsaťkrát a tiež organizujem festival. To je to, čo robíme separátne - ale potom ešte robíme jednu inscenáciu aj spolu, aby sme si mohli aj schuti zahrať.

Obaja sú režiséri, obaja vedú v Salzburgu vlastné divadlá a včera sa na Hronove predstavili ako hereckí partneri - Veronika Pernthaler z Divadla Abtenau a Matthias Hochradl z Divadla Holzhauser.

Je tento štýl herectva pre vás typický?

Nie, to v žiadnom prípade, vždy sa snažíme hľadať niečo nové, veľmi radi sa meníme z jednej produkcie k druhej. Na Mojom netvorovi máme najradšej to veľké človečstvo, intenzitu smrti a odpustenia a intenzitu toho, čo dávame zo seba von my. Bolo nám dovolené dať v nej von všetko, čo v sebe máme, celú našu dušu. Môj netvor nás očisťuje.

Ako ste hľadali fyzické charaktery vašich postáv?

To bola hrôzostrašne ťažká práca, my obaja naozaj robíme divadlo dlho, Matthias štyridsať rokov a ja dvadsaťpäť rokov, ale nikdy sme nepracovali tak tvrdo. Skúšali sme desať - dvanásť hodín denne, bol to doslova "horror trip". Obe postavy bolo totiž na prvé prečítanie od nás na míle vzdialené a cestu k nim bola zdĺhavá a náročná.

Upravovali ste text hry, alebo sme hru počuli/videli vo full verzii?

Trošičku sme ho upravili ale naozaj veľmi minimálne. Mitterer je vynikajúci autor, nebol na to žiadny dôvod.

Mimoriadne ma zaujala naozaj veľmi čistá scénografia vašej inscenácie. Je pod ňu podpísaný Matthias Hochradl?

Áno, celá scénografia bola Matthiasov nápad a a aj ju vlastnoručne vyrobil, do posledného klinca. On je vynikajúci herec, výborný režisér a naozaj excelentný scénograf, podľa mňa je v Salzburgu najlepší. Pre väčšinu svojich inscenácií si scénu navrhuje aj vyrába sám a keď režirujem v jeho divadle ja, takisto ho vždy požiadam, aby mi robil scénografa.

Svietenie sa tiež vyznačovalo silnou prezincizosťou?

Prizviak sme k spolupráci svetleného dizajnéra a teraz predstavenia nasvecujeme podľa jeho svetleného scenára.

Na javisku bola medzi vami intenzívna vnímavosť, veľmi silné vnútorné prepojenie?

Áno, my máme medzi sebou naozaj intenzívny vzťah... Pre mňa osobne bolo najťažšie Matthiasovi na javisku fyzicky ublížiť. Ja som nikdy v živote nikomu fyzicky neublížila a nebola by som to schopná urobiť. Jediná cesta, ako som to mohla urobiť, bola, že ma k tomu uprosil človek, ktorého milujem a ktorý miluje mňa. To je asi to, čo máte na mysli.

Zuzana Ferencová

strana 8 →

Bílá charakterová maska připravená na dobarvení

Barevná hotová maska s expresivním výrazem

Jirka

Pawla

Reportáž Reportáž Reportáž

Tož to vínko terazky nalijem si!

Pohostinnost a vstřícnost lidí, kteří jen tak někde oslavují to, že se vidí nebo, že se znají, nebo že se mají, mne bude asi stále překvapovat, těšit a nebojím se říct (při druhé lahvince) i dojímat. Jen vzpomeňte si prosím cestou od divadla k Tritonu nebo od Tritonu k Horroru, že jsou tu i tací, kteří se s nikým nepoznají, kteří tápou a nevědí, kde je Triton (ano, i to je v dnešním světě stále ještě možné!). Zkuste se občas rozeběhnout i k neznámé tváři a pozvěte ji na panáčka, vínko, kávu, čaj, sýrovou roládu, popovídání si o viděném... Někdy vás může zaujmout neznámá osoba, na kterou se sice dlouze podíváte, ale nakonec otočíte pohled k očím jiným, známým, vyzkoušeným – Nádherná je atmosféra, která tady vládne, zkuste do ní přijmout i ty, kteří ji zatím necítí, protože neví... Ano, vy – vy co víte, že víno od Davida v okénku u Tritona je opravdu nezapomenutelné, že kroužky kolem hořících svící mají cosi do sebe, vy všichni, kteří jsem jezdíte dlouhá léta – neuhýbejte pohledem cizím očím, můžou se stát odrazem těch vašich.

Vaše okatá Jasanka (okátá, okolo, opitá, dopito)

Ať už začnu u Čapkáče, kde se hoduje... a nabízený je mi táč plná jídla

Nebo přejdu do Stovky, kde se slaví 26. narozeniny a dostávám dokonce skleničku šampaňské...a zpívalo se: Starý cikán hrál svou píseň dál...

Aj u stánku s okurkami stojí za to se zastavit, tak kolem té půlnoci

A představte si, kdo první se o půlnoci zjeví u Kafirny, dostane jen tak kávu na cestu do Tritonu – díky!

... že už se tak motám. A máme tu Horror, sice trochu vzdálenější, ale také má něco do sebe.

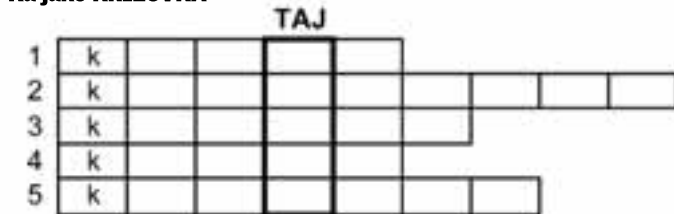
Reportáž o nočním životě v Hronově... Krása! Nejmilejší činnost pracovní, která se přelévá postupně v radost téměř nepracovní. Musím říct, že v noci to na JH tedy skutečně žije!

A v Tritonu – nemám slov! Život nejživější! Život je jeden z nejkrásnějších, zpívá se a pije! Zkrátka to tam žije!

Foto a text: Jasanka Kajmanová

dnes

STŘEDA 6. SRPNA 2008

9:00 - 13:00 - učebny
Semináře a dílny

dp

9.00 hodin - bývalý hotel Slavie
Slavnostní představení ke 40 letům SČDO
Vítěz soutěže jednoaktových her v roce 2007
D3 Karlovy Vary
Pěnkava s loutnou

13.00 hodin - Jiráskovo divadlo (95 min.)
Host přehlídky, Divadlo v 7 a půl Brno
Nora

14.00 hodin - Sál Josefa Čapka (65 min.)
Theater Abtenau/Theater Holzhausen,
Rakousko
Můj netvor (Mein Ungeheuer)

zp

13.00, 16.00, 18.00 a 20.00 - Sál Josefa Čapka (35 min.)
Teatro HUGO Semily
Hugo

zp

17.00, 19.00 a 21.30 hodin - Sál Josefa Čapka (45 min.)
Spolek loutkářů Na holou Hořovice
Nádherný letní den

zp

14.30 a 21.00 hodin - bývalý hotel Slavie (65 min.)
LS VĚK Plzeň
Fucking Generation aneb Zbavme se svých patosů a hymen

dp

15.00 hodin - Park A. Jiráska
DS Vojan, Libice n. C., pohádka pro nejmenší diváky
Měla babka čtyři jabka

zp

18.30 a 21.30 hodin - Jiráskovo divadlo (115 min.)
Divadlo Duha Polná
Ostře sledované vlaky

dp

17.00 hodin - Park A. Jiráska
Hronovská dechovka, dirigent: Josef Langer
Koncert

dp

19.00 hodin - Park A. Jiráska
Vystoupení orientálních tanců pod vedením
D. Minaříkové
Sahar - kouzlo orientu

dp

21.00 hodin - Park A. Jiráska
Country kapela ze Slavného
Slaviňáci

dp

23.00 hodin - bývalá Slavie
Koncert kapely Loutkového souboru VĚK
Plzeň
CÍSAŘOVY NOVÉ CHARTY

dp

- doprovodný program

zp

- základní program

Změna programu vyhrazena!
V případě nepříznivého počasí
se doprovodný program v parku ruší!

ZPRÁVODAJ

Zpravodaj 78. Jiráskova Hronova 2008
Vydává organizační štáb.

Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Zuzana Ferenczová, Lenka Novotná, Petra Hanusková, Eva Koutová,
Ivo Míčekal (fotograf), Michal Drtna (sazba)
Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč
Redakční uzávěrka: 6. srpna 2008 v 01:29h
Vychází: 6. srpna 2008 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!

ANKETA

Co přijde
po postmoderně?

Chaos.

Máťa, studentka dramaturgie

Postmoderna už to tady dávno nefídí, to, co „bude“ po ní, už tady dávno je. Netuším, jak se tomu bude říkat. Jedním z charakteristických rysů je návrat k příběhu - o to silnějšímu, o kolik jeho předchůdce tak zvaná postmoderna rozrušila.

Marek Pivovar, dramaturg Divadla Petra Bezruče

Mně se na to ani moc nechce odpovídat. Když pracuji se studenty, nejde mi o to, abych jim vnucovala nějakou svou vizi, ale aby to rezonovalo s jejich světem. Přiznám se, že stejně tak nerozlišuju, jestli je představení postmoderní nebo není. Ale jestli se mám pokusit odpovědět co bude, pro mě je to vždycky návrat k jednoduchým věcem.

Zoja Mikotová

Vzhledem k tomu, že jsou prázdniny, dovlím si opustit hranice seriózní literární vědy a rozběhnu se do luk a lesů čirých spekulací. Co přijde po postmoderně? Postpostmoderna? Nic? Mohu-li soudit podle vývoje současné literatury (zvláště pak české poezie), mohl by zvítězit směr, který nedávno trefně pojmenovalo uherskohradištské „Divadlo Parodyje“: radikální naivismus. Zatímco v postmoderní literatuře lze ještě hovořit o nějaké poetice (byť mnohdy založené na vykrádání cizích textů, jež se někdy maskuje termínem intertextovost), radikální naivismus si vystačí bez poetiky. Tedy jen slova, slova. Slova, jejichž smysl hledati mar-no... Ale možná nebude tak zle!

David Kroča, pedagog na Katedře české literatury
na Pedagogické fakultě MU

RECENZE NA BROKOLICI

Program JH nám v čase 17,00 – 19,30 nabídl nevšední inscenaci. Hltali jsme ji všemi smysly, až na diváka Blumu, který hned po expozici zběhl na druhou scénu. Není se co divit, neboť ani my nezběhnuvši jsme příliš nadšení nebyli. Scénografické řešení bylo poněkud chudé. Zato kostým titulní herečky zářil všemi odstíny zelené, až z toho byl těstovinový komparz odvařený, místy rozvařený. Mnoho si divák musel sám domyslet. Představení bylo nemastné neslané. Čekali jsme na pointu. Nepřišla. Někteří kulturně hladoví si dokonce došli pro přídavek, ovšem z jiného pekáče. Závěr ať si každý vyloučí sám pro sebe.

Mafie

Ivo: V deníku jste kritizoval technické vybavení divadla.

Jakub: Technické vybavení? Teď nevím... O tom záchodě to byl jenom takový humorný detail.

Slávek: Souvisí to spíš s popisem atmosféry před představením.

Jakub: Patří to k atmosféře, to jsem nekritizoval, jsou to jenom moje osobní...

Nina: To by mě teda zajímalo, co to...

Jakub: Ale co, když mluvíte o těchto podmínkách, my jsme tady hodně stísnění a je tady osm chlapů, navíc jsou tady kostýmy, jak vidíte, kostýmy mají taky babky v šatně, která je ještě menší, a mají tam ještě kostymérku s šicím strojem. Přislíbili nám, ještě se neví, jak to dopadne, že budeme mít nové prostory, které jsou teď v dezolátním stavu, ještě se nezačalo pracovat, ani nevím, jestli nám budou patřit. Ale když ty prostory dostaneme, budeme mít víc místa, víc soukromí a budeme tomu rádi. Ale nebude to mít pozitivní dopad na divadlo. Věřím tomu, že trochu strádání je k něčemu dobré, třeba i to, že se mačkáme a nemáme soukromí.

Anna-Marie: Na xy jsme měli jednu takovou šatnu dohromady, chlapi s ženami dohromady...

Jakub: A jak rádi na to vzpomínáte.

...

Slávek: Fenomén dámské a pánské šatny je v divadle velmi nebezpečný. Vzniknou přinejmenším dvě skupiny, které se od sebe uměle oddělily. ...

Nina: Mnohdy je dámská šatna oázou pro členy pánského souboru, kteří tam přijdou a jsou úplně u vytržení.

Jakub: Tam já hrozně rád chodím.

Nina: V pánské šatně vládne hysterie, například když se dávala inscenace x, tak jste se tady hádali a rafali, šlený dusno, a když někdo z toho dusna přišel k nám a uviděl, jak jsme vyřetnaný a v pohodě, tak si řekl: No to není možný.

Ivo Čermák, Jitka Lindénová

Povolání: herec

(kritické momenty v pracovním životě herců)

Měla jsem v úmyslu věnovat se dnes vyváženému jídelníčku a jak ho dodržovat i ve ztížených podmínkách festivalu. Ale potom jsem se rozhodla omezit se na prosté rady, jak přežít. Proto mezi všemi zdravými potravinami vybírám jednu, která mi soustavně zachraňuje život. Čokoládě. Abyste měli dostatek energie, musíte sníst aspoň dva čtverečky čokolády denně. Čokoláda je také nezbytná k tomu, aby mozek dobře fungoval. Padesát procent žen by podle průzkumů dalo přednost čokoládě před sexem. A především, když se domů vrátíte v pět hodin ráno s pocitem, že už hůř být nemůže, tabulka čokolády vám zachrání život. A ať si říká, kdo chce, co chce, po čokoládě – resp. po předchozím stresu - se hubne!

Ella